

Preken i Fjellhamar kirke 24. april 2011

Påskedag

Kapellan Elisabeth Lund

Dette hellige evangelium står skrevet hos evangelisten Matteus i det 28. kapittel:

Da sabbaten var over og det begynte å lysne den første dag i uken, gikk Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven.

Med ett kom det et kraftig jordskjelv, for en Herrens engel steg ned fra himmelen, gikk fram og rullet steinen til side og satte seg på den. Han var som lynet å se til, og drakten var hvit som snø. Vaktene skalv av redsel da de så ham, og de ble liggende som døde.

Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: «Frykt ikke! Jeg vet at dere søker Jesus, den korsfestede. Han er ikke her, han er oppstått, slik som han sa. Kom og se stedet hvor han lå! Skynd dere av sted til hans disipler og si: Han er stått opp fra de døde og går i forveien for dere til Galilea; der skal dere få se ham. Nå har jeg sagt dere det.»

De skyndte seg da bort fra graven med frykt og stor glede, og løp for å fortelle det til disiplene.

Slik lyder Herrens ord.

Hva skal man tro når man får høre at det umulige har skjedd?

”Han er ikke her, han er oppstått”, sa engelen. Kan man tro på sånt?

Det er ingen som så at Jesus sto opp fra grava.

Vi har ingen øyenvitner til selve oppstandelsen.

Hvorfor arrangerte ikke Gud det litt annerledes? Han kunne jo ha bedt et utvalg mennesker om å stå der når det skjedde, sånn at det ikke skulle være noen tvil. Hvis for eksempel de som hadde ønska Jesus død, de som mente at han spotta Gud ved å kalle seg Guds sønn. Hvis de hadde sett med egne øyne at han ble levende igjen, hadde kanskje flere andre også trodd?

Tenk om de hadde kunnet legge hendene på den kalde kroppen til Jesus og kjenne hvordan livet kom tilbake. Det hadde vært noe.

I prekenteeksten i dag møter vi ikke Jesus i det hele tatt. Vi møter to sørgende Mariaer, noen redde vakter, en tom grav og en engel.

Jesus er usynlig. Det er bare sporene igjen etter ham.

Kan de to damene tro at Jesus har stått opp, bare fordi de blir fortalt at det er sånn? Det hjelper nok at det er en engel som forteller det og at de kan se med egne øyne at grava er tom.

Etterpå skynder de seg bort med frykt og stor glede. Det har skjedd en forandring med dem. De har begynt å håpe, å tro, at døden ikke fikk det siste ordet.

Kan vi tro på at Jesus virkelig sto opp, at han ble levende igjen etter at han først var død?

Det er jo umulig.

Oppstandelsen er et mysterium.

Og det er hele grunnlaget for troa vår. Hvis Jesus ikke hadde stått opp hadde ikke vi vært her nå. Vi hadde ikke hatt noen kirke.

For det som skjedde med disiplene da Jesus døde, var jo at de mista troa. Det var jo ingen frelse i en død Messias.

De ble redde og låste seg inne i mørket. De var som fanger i redselen for å måtte gå igjennom det samme som Jesus.

Sånn var situasjonen før oppstandelsen.

Vi har ikke noe bevis for oppstandelsen, men vi vet at det skjedde en enorm forandring med disiplene. De har vitna om at de møtte Jesus igjen, og de møtene med den oppstandne gav dem en utrolig frimodighet.

Det var akkurat like stor sjanse for å bli tatt til fange, alt var som før, men de forkynte med frimodighet og de fleste av dem gikk senere i døden for det de trodde på. De hadde vel ikke gått i døden for noe som de visste var en løgn? De hadde ikke gått i døden hvis de ikke hadde visst at Jesus var levende igjen.

Det er mange øyenvitner som har sett Jesus levende etter at de også hadde sett han helt død.

Og fordi de møtte Jesus fikk de frimodighet til å spre budskapet.

Fordi Jesus ble levende, ble budskapet om ham kjent.

Fordi Jesus har stått opp har vi en kristen kirke.

Fordi Jesus lever feirer vi påske her på Lørenskog i dag.

Det sto ingen tribuner fulle av tilskuere rundt graven. Det var ingen øyenvitner da Jesus overvant døden. Etterpå kom det et jordskjelv og en engel, men da var grava tom. Selve oppstandelsen skjedde i det stille.

Det er ofte sånn Gud gjør store ting.

Og da Jesus viste seg for disiplene, var heller ikke det på noen voldsom måte. Det mest spektakulære som skjedde var at han plutselig var i det innelåste rommet sammen med dem.

Men han gikk ikke ut og inn gjennom veggen eller svevde under taket for å bevise hva han

var god for. Han ba dem om å kjenne på kroppen hans. På sårene han hadde etter korsfestelsen. Han var så nær dem. Så konkret. Så fysisk.

Kom og kjenn på meg, sa han. Ta tak i meg. En Ånd har vel ikke muskler og skjelett?

Og så spiste han stekt fisk. Disiplene så på mens han tygde. Det var sånn Jesus ville vise dem at han var helt levende igjen. Han brukte de hverdagslige tingene. Stekt fisk.

Og en gang gikk han sammen med to av disiplene som skulle til Emmaus. De kjente ham ikke igjen. Han gikk hele veien og bare pratet med dem. Mest lytta han til det de sa. Og så spiste han kveldsmat med dem, og da han brøt brødet kjente de ham plutselig igjen.

Jesus kom så stille. Han skremmer dem ikke med voldsomme tegn. Han slår følge med dem, og setter seg inn i hva de er opptatt av. Han går skritt for skritt sammen med dem, helt til de ser at det er han som er der. Senere erkjenner de at hjertene deres brant i dem mens han snakket til dem.

Kjenner vi igjen Jesus når han kommer til oss? Merker vi at Jesus lever midt iblant oss?

Han kommer som regel så stille at vi må være tilstede, med åpne sanser, for å vite at det er han som er der. Kanskje vi også kan kjenne igjen at vi har møtt ham hvis vi merker at hjertene våre brant i oss?

Jesus gikk skritt for skritt, gjennom sansene til disiplene, og inn i hjertet deres.

Vi må ikke tro at vi først og fremst kan møte den levende Jesus i overnaturlige og åndelige opplevelser. Stort sett bruker Jesus det hverdagslige. Når han gjorde det sånn den gangen, hvorfor skulle det være så annerledes nå?

Jesus møter oss i samtalene våre, når vi spiser sammen, når vi er ute og går en tur og når vi er alene i redselens mørke. Han er i alt det livet er, fordi det er han som er Livet.

Hvorfor er Jesus så hverdagslig, selv etter at han har gjort det som er umulig? Han har vunnet over døden, og så spiser han fisk og tar seg tid til å gå en lang tur for at to mennesker selv skal få oppdage hvem han er.

Jeg tror det er av samme grunn som da han ble født. Det var for at det ikke skulle være så stor avstand mellom Gud og oss mennesker. Han kommer helt inn i det som er livet vårt.

Ser vi det? At han er her?

Hvis vi av og til tenker at hvordan i all verden skal vi kunne se en som er usynlig, har jeg lyst til å si noe om hva jeg synes er lurt:

Vi kan søke Gud, og be Gud om å åpne øynene våre. Prøve å være bevisst på å se etter Jesus i hverdagen vår. Lete i det konkrete, det hverdagslige. Legge merke til hvilke følelser vi har, hva som rører seg i hjertet vårt.

Pass på å ikke lete etter opplevelsen, men etter Gud. Den levende Gud, sånn han velger å vise seg for oss.

Han som har vunnet over døden er midt i livene våre.

I dag forkynner vi Livets seier over døden. At kjærligheten, det gode, er sterkere en døden og det onde. Det forkynner vi midt i en verden som ikke bare er god.

Men det vonde, og døden, har ikke det siste ordet.

Vi lever livet etter oppstandelsen.

Midt i det vonde med røttene plantet i det levende håpet.

Vi tror på Livet.

Oppstandelsen er både det umulige, og det er grunnlaget for troa vår.

Vi tror på det umulige.

For vi vet at alt er mulig for Gud.

Oppstandelsen viser at kjærligheten og håpet ikke kan slås i hjel.

Det som skjer nå i påska rommer hele livet vårt.

Korset har med smerten og sorgen i livene våre å gjøre, og med skammen vår og skylden vår. Men det er i kraften fra Jesu oppstandelse vi skal leve, i kjærligheten som er sterkere enn døden.

Det er store ord. Store ting. Og jeg må jo si at jeg ikke alltid klarer å ta det helt innover meg. Men jeg synes jeg erfarer at den oppstandne kan få plass i det hverdagslige livet. At vi kan leve i Han, og Han i oss. Vi kan oppleve Livet, midt i døden, gleden midt i sorgen, lyset midt i mørket, kraften midt i svakheten og kjærligheten i alt.

Og vi kan fortsette å leve i oppstandelsen ved å kjempe for at livet og kjærligheten og det gode skal få større plass i vår verden.

Den levende Jesus møter oss midt i livene våre. Vi møter Jesus her og nå. i Fjellhamar kirke søndag 24. April 2011.

Han vil møte oss her framme i nattverden etterpå. Der kan vi ta imot han som forandrer alt.

Den levende Gud. Helt konkret.

Fordi Krist sto opp av døde.

Ære være Gud i det høye!